"చెప్పు" విజయ బుజ్జగించింది.

"మరి, దానికి మామ్మ వేసుకునే నిద్ర మాత్రలు కావాలిట"

"ఎందుకూ?"

"నిన్న సీరియల్‌లో దానంత పిల్ల ఇలాంటిదానినే వాడిందిలే అమ్మా, అవి జేన్‌కోసంట"

గాయత్రి వొణికిపోయింది. వెంటనే రేఖను పిలిపించి నచ్చచెప్పి దాని మనస్సు మళ్ళించింది. జాగ్రత్త కోసం ఆ పిల్లని తనింట్లోనే ఉంచుకుంది.

"గాయత్రీ" విశాల లోపలికి వచ్చింది. "ఏమిటి అంత అర్జెంటుగా రమ్మన్నారు? జేన్‌కి నాతో పని అంటారేమిటి?"

"రండి, మీ అత్తగారి ప్రేమ నుంచి ఆమెను కాపాడాలి. రండి అన్నంతిందాం"

అన్నం తిని లేచాక గాయత్రి అతి జాగ్రత్తగా జరిగింది చెప్పింది. విశాలకు తల మీద పిడుగు పడ్డట్లయింది. బొమ్మలా కూర్చుండి బోయింది. విశాల భుజం మీద చెయ్యివేసి ఏదో చెప్పబోయింది గాయత్రి. బయట పెద్దగా మహాలక్ష్మమ్మ కేకలు, తిట్లు వినిపించాయి. కొంత విన్నాక అర్థం అయ్యింది జేన్ వెళ్ళిపోయిందని. విశాల ఆలోచన పూర్తిచేసి ఒక నిర్ణయానికి వచ్చి పెద్ద కూతురి చెయ్యి పట్టుకుని లేచింది. ఇద్దరూ వెళ్ళి తమ వస్తువులు సర్దుకొన్నారు. సామాను బయటపెట్టి ఆటో పిలవమని కూతుళ్ళకు చెప్పి హాల్లోకి వచ్చింది. జరుగుతున్నదేవిటో అర్థంకాక నోరు తెరచుకొని చూస్తునానరు అందరూ. విశాలాక్షి భర్త ఎదుటికి వచ్చి, నెమ్మదిగా, నిదానంగా మొదలుపెట్టింది.

"మిమ్మల్నెవర్నీ మీ పనులు మానమనో, పద్ధతులు మార్చుకోమనో చెప్పాలని నేననుకోవటంలేదు. నేనేనా పిల్లల్ని తీసుకుని వెళ్ళిపోతున్నాను..."

"మీరేం చెప్పొద్దు. నేను వినను. మీరు స్థిరం లేకుండా తిరిగినా డబ్బంతా తగలేసినా ఊరుకున్నాను. నన్ను ఎలా చూసినా, ఎంత ఏడ్పించినా, మాడ్చినా సహించాను. పిల్లల్ని ఆదరించకపోయినా మాట్లాడలేదు. నిశ్శబ్దంగా చాకిరీ చేసాను. పిల్లల్ని బాగా పెంచుకుంటున్నానన్న నమ్మకంతో అన్నీ భరించాను. ఈ వేళ మీ సీరియల్ చూసి రేఖ జెన్‌ను నిద్రమాత్రలు ఇచ్చి చంపబోయింది. చూసుకొని ఆపుకున్నాను. మరోసారి ఆపకక పోవచ్చు. ఇంకా దారుణమైన ఆలోచనలు రావచ్చు. ఈ విషం బాగా ఎక్కాక. మీ రచనలన్నీ వినోదం పేరుతో పిశాచాల్ని తయారు చేసేవి కదా. మీరది మానలేరు. నా పిల్లల్ని నేను కాపాడుకోవాలి, నేనే వెడతాను."

ఆలస్యం చేస్తే దాన్ని తిట్టినందుకో, కొట్టినందుకో మీరు చూపించిన పద్ధతిలోనే మిమ్మల్నేదో చేసే ప్రయత్నం చేయవచ్చు. మీ కళకు అది సార్థకతే కాని నా పిల్లలు అలా అవుతుంటే నేను ఊరుకోలేను. వాళ్ళని మంచి మనుష్యులుగా పెంచుకోటానికి తీసుకెడుతున్నాను. అడ్డుకొనే ప్రయత్నం చేసి మర్యాద పోగొట్టుకోకండి. ఎప్పటికైనా మీలాంటి రచయితలు ఆదాయంతో పాటు తమ ప్రేక్షకుల్ని అందులోను పసి ప్రేక్షకుల గురించి కూడా ఆలోచిస్తే నాలాంటి తల్లులు తమ కుటుంబాలకు దూరం కానక్కరలేదు.

పిల్లల్ని చెరో చేత్తో దగ్గిరకు తీసుకుని బయటకు వచ్చింది విశాలాక్షి.

■

స్ఫూర్తి

-సోమంచి ఉషారాణి

అదొక సూపర్ స్పెషాలిటీ ఆసుపత్రి కాకపోయినా అటువంటి ఆసుపత్రికి ఉండవలసిన హంగులన్నీ ఉన్నాయి.

ఆర్థికంగా మధ్య తరగతి స్థాయివారికి ఎక్కువగానూ, ధనవంతులకి కొంచెం తక్కువగానూ ఉండే ప్రైవేటు ఆసుపత్రి!

అన్నిరకాల వ్యాధులకీ చికిత్స చేస్తున్నప్పటికీ ఎక్కువగా హృదయానికి సంబంధించిన అంటే హార్ట్ ప్రాబ్లమ్స్ వాళ్ళే ఎక్కువ.

అక్కడి డాక్టర్లు, వారి ట్రీట్‌మెంటూ, మేధా సంపత్తీ చూస్తుంటే నిజంగా దేవుళ్ళేనని చేతులెత్తి మొక్కాలనిపిస్తుంది.

రోగుల పరిస్థితిని బట్టి నర్సులకి చకా చకా ఆర్డర్లిస్తూ, స్వంత ఆత్మీయుల్లా పది నిమిషాలకో మారు 'ఎలా ఉంద'ని పరామర్శిస్తూ, వారి బాధను తగ్గించడానికి శాయశక్తులా కృషిచేస్తుంటారు.

ఇక ఆ నర్సులను చూస్తుంటే దేవదూతల్లా కనిపిస్తారు. తమ కష్టాలనూ, కన్నీళ్ళనూ తమలోనే దాచుకుని వైద్యసేవే పరమావధిగా, రోగులే తమ పాలిటి కల్పతరువుల్లాగా భావిస్తూ – స్వంత మనుష్యులుగా రోగులకు ధైర్యం చెబుతూ, మందులు, ఇంజక్షన్లూ చేస్తూ, కర స్పర్శతో కొండంత అండగా నిలుస్తారు.

ఈ మధ్య చిన్న హార్ట్ ప్రాబ్లమ్ వచ్చి ఆ ఆసుపత్రిలో చేరాను. ఒకరోజు ఐసియులో కూడా పెట్టారు.

అక్కడి నర్సులనూ, వారి కార్యదీక్షనూ చూస్తుంటే నేను గుండెనొప్పి మర్చిపోయాను. వారి గురించి తెలుసుకోవాలని కుతూహలం కలిగింది సహజంగానే నాలో రచయిత్రికి.

కేరళ, తమిళనాడు లాంటి ఇతర రాష్ట్రాల నుండే కాక నేపాల్, టిబెట్ నుండి వచ్చిన వాళ్ళు కూడా ఉన్నారు.

హాస్టల్‌లో ఉంటూ, పన్నెండు గంటలు నిర్విరామంగా పనిచేస్తూ, వాళ్ళు సంపాదించేది తక్కువే!

ఐసియులో ప్రతి రోగికీ ఒక సిస్టర్! వాళ్ళు డ్యూటీ చేస్తున్నంతసేపూ నిలబడి ఉండాల్సిందే! అసలు కుర్చీలే ఉండవు.

గంట గంటకీ రోగి కండిషన్ నోట్ చేయాల్సిందే! అవసరమైతే బీపీ, టెంపరేచర్ చెక్ చేస్తుంటారు.

రక్తం ఎక్కించేవాళ్ళకు రక్తం ఎక్కిస్తూ, ఆక్సిజన్ పెట్టే వాళ్ళను అనుక్షణం కనిపెడుతూ, మందులు వేస్తూ, ఇంజక్షన్ చేస్తూ, నైట్ డ్యూటీ అయినా రెప్పవేయక సేవచేసే వారిని ఎంత అభినందిస్తే వారి ఋణం తీర్చుకోగలుగుతాం?

'డబ్బు తీసుకోవటం లేదా? ఎవరి కోసం చేస్తారు?' అనుకోవచ్చు చాలామంది. 'వాళ్ళ డ్యూటీయే అది! అందులో గొప్పేముంది?' అని విమర్శించవచ్చు కొంతమంది.

డబ్బు తీసుకునే వాళ్ళందరూ తమ కర్తవ్యాన్ని సిన్సియర్‌గా నిర్వహిస్తున్నారా? అంతెందుకు? కన్న బిడ్డలకి ఆస్తి కావాలి కానీ తమ బాధ్యతను ఎంతవరకు గుర్తిస్తున్నారు?

తరువాత వచ్చిన నర్సుకి ఆ కేసు సమ్మరీ అంతా వివరించి, ఓపిగ్గా వారి సందేహాలు తీర్చి వెళ్ళిపోతారు.

ఎవరెలాంటి వారైనా చాలా ఓపిగ్గా సమాధానాలు చెబుతారు. వాళ్ళు సమయం దొరికితే చదివేది మెడికల్ జర్నల్స్ తప్ప వీక్లీలూ, నవలలూ వాళ్ళకి అఖ్ఖరలేదు. టీవీలకి తీరికేది?

ఇకపోతే ఆయాలూ, వార్డు బోయ్‌ల సేవ మాటలకందనిది. అన్నిరకాల రోగుల మలమూత్రాలు ఎత్తిపోస్తూ, ఆస్పత్రిని చాలా పరిశుభ్రంగా ఉంచే వారి సంపాదనా అంతంత మాత్రమే. అయినా విసుక్కోకుండా, కసురుకోకుండా డాక్టరు, నర్సులు చెప్పిన పనిని చకచకా చేసేస్తుంటారు.

అయినవాళ్ళే చేయడానికి అసహ్యించుకునే పనులను ఎంత డబ్బుకోసమే అయినా అతి మామూలుగా, అవసరమైతే కంగారుపడుతూ, ఓపిగ్గా, వృత్తే దైవంగా చేసేస్తుంటారు.

'ఇదంతా మాకెందుకు? మేము మా పని చేయటం లేదా? ఎవరి పని వాళ్ళు చేయడంలో విశేషం ఏముంది?' అని చాలామందికి సందేహం రావచ్చు. నిజమే! ఎవరి పని వారు బాధ్యతాయుతంగా చేసేవారి కోసం కాదు. కర్తవ్యాన్ని మరచి సోమరిపోతుల్లా, వీధి రౌడీల్లా రోడ్లమీద తిరిగేవారికి! ఇరవై నాలుగ్గంటలూ టీవీలు, సినిమాలు చూస్తూ, పిచ్చిపాటలూ, వెకిలి డాన్సులూ చేస్తూ అవే మా హాబీలంటూ నిర్భయంగా చెప్పేవారికి!

వానైనా, చలైనా క్రమం తప్పక ప్రతిరోజూ వచ్చే పేపరువాడు, పాలవాడు, పనిమనిషీ ఒక్కరోజు ఆలస్యమైతే ఎందు కాలస్యమైందని నిలదీస్తాం! వాళ్ళూ మనుష్యులేనని ఒక్కక్షణం ఆలోచిస్తే? మనం డ్యూటీకి ఆలస్యంగా వెళ్ళినా, అసలు వెళ్ళకపోయినా ఎవరూ ప్రశ్నించకూడదు. అలా ప్రశ్నిస్తే వాళ్ళని తిట్టుకుంటాము.

కొంతమంది కొంచెం అనారోగ్యం వచ్చేసరికి మంచం ఎక్కేస్తారు. మరికొంత మంది ఓపిక లేదనో, మనసు బాలేదనో ఏవో సాకులు చెప్పి పనులు చేయడానికి బద్ధకిస్తారు. మనం చాలా సమయాన్ని వృధా చేస్తుంటాము షాపింగనో, ప్రక్కవాళ్ళతో పనికిరాని ముచ్చట్లతో, ఒకరిమీద మరొకరికి చాడీలు చెబుతూ సంతృప్తి పడుతుంటాము. ఎవరి గురించైనా మనకి చెబుతున్నారంటే అటువంటి వారు మన గురించి కూడా అవతలవాళ్ళకి చేరవేస్తారని మర్చిపోకూడదు. అటువంటి వారిని దూరంగా ఉంచి, ఆచితూచి మాట్లాడాలి. "కాలుజారితే తీసుకోవచ్చు కానీ నోరుజారితే..." తెలుసుగా!

కొత్త కొత్త మందులూ, పరికరాలూ, వస్తువులూ, ఎన్నో విషయాలూ కనిపెట్టే వారినీ, కర్తవ్య దీక్షలో ఎవరికీ తీసిపోని డాక్టర్లనూ, నర్సులనూ, ఆయాలనూ, ఇంజనీర్లనూ, లెక్చరర్లనూ ఎందరో మహానుభావులు వారందరినీ స్ఫూర్తిగా తీసుకుంటూ మనం అంతటి వాళ్ళం కాకపోయినా మన పనిని మనం ఎంతవరకు సక్రమంగా నిర్వహిస్తున్నాం, మన పిల్లల్ని ఎంతవరకూ కర్తవ్యోన్ముఖులను చేస్తున్నామని ప్రతి ఒక్కరూ ప్రశ్నించుకుంటే మాననీయులే!

■